



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **M. H.**, zastoupené JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem, se sídlem Dominikánské náměstí 656/2, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2019, č. j. 013351/2019/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2022, č. j. 43 A 24/2019 - 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. **Vymezení věci**

[1] Žalobkyně vlastní pozemky parc. č. XA a parc. č. st. XB v k. ú. P. Na posledně uvedeném pozemku se nachází rekreační chata. V roce 2015 žalobkyně postavila na parc. č. XA garáž. Přípisem ze dne 12. 11. 2015 stavební úřad oznámil žalobkyni zahájení řízení o odstranění stavby, neboť ke stavbě garáže nebylo vydáno žádné rozhodnutí nebo opatření, které by umožňovalo stavbu provést. Následně žalobkyně podala dne 23. 11. 2015 žádost o dodatečné povolení stavby. Na základě její žádosti vydal Městský úřad Černošice (dále jen „orgán státní správy lesů“) dne 7. 6. 2016 závazné stanovisko podle

§ 14 odst. 2 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (dále jen „lesní zákon“), ve kterém vyslovil s dodatečným povolením stavby garáže nesouhlas.

[2] Městský úřad Jesenice, stavební úřad, žádost o dodatečné povolení stavby zamítl rozhodnutím ze dne 26. 1. 2017. Odvolání žalobkyně žalovaný zamítl dne 12. 6. 2017 pro opožděnost. Stavební úřad proto přípisem ze dne 19. 7. 2017 oznámil pokračování v řízení o odstranění stavby.

[3] Podáním doručeným stavebnímu úřadu dne 7. 12. 2017 žalobkyně opět požádala o dodatečné povolení stavby garáže. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 6. 4. 2018 žádost o dodatečné povolení stavby zamítl. V této souvislosti poukázal na sdělení orgánu státní správy lesů ze dne 12. 3. 2018, které odkazuje na dříve vydané nesouhlasné stanovisko v téže věci.

[4] Toto rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl.

[5] Uvedl, že souhlas orgánu státní správy lesů s umístěním stavby v ochranném pásmu lesa je závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu. Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne (§ 149 odst. 3 ve znění účinném do 31. 12. 2017; s účinností od 1. 1. 2018 bylo toto ustanovení přesunuto do odstavce 4 a s účinností od 1. 1. 2021 do odstavce 6).

[6] Soud neshledal pochybení v postupu orgánu státní správy lesů, který vyřídil opakovanou žádost žalobkyně sdělením (ve smyslu části čtvrté správního řádu), v němž odkázal na původní závazné stanovisko s tím, že nadále platí, a zároveň řádně vysvětlil důvody, pro které nepovažoval nově uplatněné argumenty a listiny za relevantní pro nové posouzení.

[7] Závěrem shrnul, že správní úvaha orgánu státní správy lesů i jemu nadřízeného orgánu vychází z řádně zjištěných skutečností a transparentně vymezeného referenčního rámce kritérií posuzování přípustnosti stavby v ochranném pásmu lesa, která jsou následně aplikována na konkrétní skutkový stav, přičemž jejich úvahy jsou logické a neodporují si. Stavební úřad i žalovaný proto postupovali správně, jestliže žádost o dodatečné povolení stavby zamítl, neboť nebyly splněny podmínky § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) ve spojení s § 14 odst. 2 lesního zákona. Tento závěr sám o sobě v plném rozsahu odůvodňuje zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby.

II.

Důvody kasační stížnosti

[8] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, a to z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Uvedla, že § 22 lesního zákona je ustanovením soukromoprávní povahy a smlouva o vzdání se práva na náhradu škody mezi ní a vlastníkem lesa ze dne 5. 10. 2017 v souzené

pokračování

věci proto není irrelevantní, z tohoto důvodu žalovaný nemohl v rámci svého závazného stanoviska v roce 2018 pouze odkázat na své závěry z roku 2016. Setrvala proto na svém závěru, že za situace, ve které orgánu státní správy lesů spolu s žádostí o vydání nového závazného stanoviska podle § 14 odst. 2 lesního zákona předložila smlouvu o podmínkách udělení souhlasu se zřízením stavby se vzdáním se práva na náhradu škody, šlo o důkazy významné pro posouzení rozsahů možných rizik vyplývajících pro les z realizace opatření popsanych v § 22 lesního zákona. Orgány státní správy lesů tedy byly povinny jejich obsah v řízení o vydání závazného stanoviska zohlednit a o žádosti rozhodnout formou závazného stanoviska vyhovujícího požadavkům vyplývajícím z § 149 odst. 2 správního řádu. V této souvislosti proto opakovaně namítla (viz bod VII. kasační stížnosti) nepřezkoumatelnost závazného stanoviska z roku 2018 a rovněž pak nepřezkoumatelnost a nedostatečnost rozhodnutí stavebního úřadu z téhož roku. Soud se přitom zabýval chybně přezkoumatelností stanoviska z roku 2016, což však stěžovatelka nenamítala. Na tuto argumentaci navázala stěžovatelka i v bodě VIII. kasační stížnosti, kde namítla nesplnění podmínek pro postup podle § 149 odst. 4 správního řádu, s ohledem na nezákonný charakter závazného stanoviska z roku 2018.

[10] Předně však namítla nezákonný způsob aplikace § 14 odst. 2 lesního zákona, neboť nesouhlasí se žádným z dílčích východisek, o které se orgány státní správy lesů ve svých závazných stanoviscích, resp. rozhodnutích opřely. Nezpochybňuje, že při výkladu § 14 odst. 2 lesního zákona je nutno vycházet z principu prevence, při jehož prosazování musí být nalezena rozumná rovnováha, je ovšem přesvědčena, že při nalézání požadované rovnováhy nelze vystačit jen s obecnými zkušenostmi v oblasti lesního hospodářství, nýbrž je nutno vždy důsledně zohlednit konkrétní okolnosti jednotlivého případu. Pokud by totiž platilo, že k vydání nesouhlasného závazného stanoviska podle § 14 odst. 2 lesního zákona postačuje obecná zkušenost, že stavby v ochranném pásmu lesa mohou negativně ovlivnit vodní režim (tj. vláhové a odtokové poměry stanoviště), či fyzikální a chemické vlastnosti půdy a místního mikroklimatu, a jsou-li v dopadové vzdálenosti odvozené z absolutní výškové bonity, mohou vyvolat též potřebu ochranných opatření či změnu hospodaření podle § 22 lesního zákona, mělo by to za následek úplnou nemožnost umísťování jakýchkoliv staveb přinejmenším v dopadové vzdálenosti (díky riziku postupu podle § 22 lesního zákona), ne-li v celém ochranném pásmu (díky možnému ovlivnění vodního režimu, fyzikálních a chemických vlastností půdy a místního mikroklimatu). To však zjevně nebylo cílem zákonodárce, který umístění staveb v ochranném pásmu nezakázal (ač tak mohl učinit, neboť mu obecné zkušenosti v oblasti lesního hospodářství byly známy), nýbrž pouze podrobil předchozímu z hlediska zájmů chráněných lesním nebo jiným zákonem. V tomto ohledu dále odkázala na již vybudované stavby v okolí nyní posuzované garáže a uvedla, že zřízení nové stavby již nemůže vést k dalšímu zhoršení existujících poměrů.

[11] V poslední kasační námitce pak poukázala na několik dalších povolených staveb, ve kterých odstupová vzdálenost od lesa byla nižší než hodnota absolutní výškové bonity přilehlých lesních porostů. Zamítnutí její žádosti tak považuje za rozporné s principem legitimního očekávání.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[13] Kasační stížnost **není** důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že nemá povinnost reagovat na každou dílčí žalobní argumentaci (a v žalobě obecně zmíněné tvrzení) a tu obsáhle vyvrátit. Úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné tedy je, aby se soud ve svém rozhodnutí zabýval všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33, či rovněž nález ÚS ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08).

[15] Napadený rozsudek kritéria přezkoumatelnosti splňuje, neboť se v něm krajský soud vypořádal se stěžejní žalobní argumentací stěžovatelky a dostatečně vysvětlil, proč ji považoval za nedůvodnou. Soud jasně, srozumitelně a vyčerpávajícím způsobem odkázal jak na relevantní právní úpravu, tak související judikaturu správních soudů a rovněž se neopomněl vypořádat se všemi námitkami uplatněnými v žalobě. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí řádně odůvodněné, ze kterého je zcela zřejmé, proč soud žalobu stěžovatelky zamítl. Nepřezkoumatelnost nelze vnímat jako subjektivní představu o tom, jak měl soud o podané žalobě rozhodnout. Jde o objektivní překážku, která by Nejvyššímu správnímu soudu bránila závěry krajského soudu řádně přezkoumat. Tuto překážku Nejvyšší správní soud neshledal. Výše uvedené dokládá i skutečnost, že proti závěrům soudu stěžovatelka obsáhle brojí v podané kasační stížnosti věcnými námitkami, z čehož lze jednoznačně dovodit, že si je vědoma úvah, které soud vedly ke konkrétním závěrům.

[16] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že námitky shodně vznesené v odvolání a žalobě lze za určitých okolností vypořádat též souhlasným odkazem na to, jakým způsobem byly vypořádány v napadeném rozhodnutí. Shodně viz například rozsudek ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130 (č. 1350/2007 Sb. NSS), kde kasační soud řešil naznačenou situaci ve vztahu k přezkoumatelnosti rozsudku Krajského soudu v Brně; žalobní a odvolací námitky se shodovaly a soud zde odkázal na rozhodnutí žalovaného. Je-li rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné a zákonné, není praktické týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.

[17] Kasační soud proto dále poznamenává, že ani jeho úkolem není obsírně vyvracet opakující se a prolínající se argumentaci stěžovatelky, kterou se již dostatečně zabývaly správní orgány a poté krajský soud v napadeném rozsudku; na tam uvedenou argumentaci stěžovatelka nadto povětšinou věcně ani nereaguje. Místo toho proto bude kasační soud stručně formulovat své právní závěry.

[18] Nejvyšší správní soud rovněž upozorňuje, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby byla kasační stížnost způsobila k projednání, musí

pokračování

kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu. V žádném případě pak nepostačuje, aby kasační stížnost toliko doslovně opakovala žalobní námitky. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, *„kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřipustná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Vyzývat stěžovatele k odstranění této vady (§ 109 odst. 1 s. ř. s.) není v takové situaci namístě. (...) V kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. Pokud by se povinné zastoupení v kasačním řízení mělo vyčerpat tím, že advokát provede v textu žaloby výše popsané kosmetické změny a označí ji za kasační stížnost, stalo by se pouhou formalitou. O formalitu ale zákonodárci nešlo: naopak smyslem bylo umožnit v kasačním řízení pokud možno kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to, reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit přílehlavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat ty žalobní argumenty, které žalobce pokládá za nejpádnější. V každém případě musí být z kasační stížnosti patrné alespoň to, že advokát napadený rozsudek četl. Z nynější kasační stížnosti to ale poznat nelze.“*

[19] Obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58: *„Uvedení konkrétních stížnostních námitek přitom nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.“* Kasační přezkum je možný jen v rozsahu, v jakém k tomu stěžovatel svou formulací kasačních námitek vytvoří prostor. Řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem nemůže být *„jakýmsi druhým pokusem ještě jednou a z pohledu stěžovatele lépe uvážit o tomtéž“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 1 Afs 44/2019-41).

[20] V kasační stížnosti stěžovatelka obsáhle brojí proti postupu žalovaného, případně též správního orgánu prvního stupně, potažmo orgánů státní správy lesů. Předmětem přezkumu před Nejvyšším správním soudem je však shora nadepsaný napadený rozsudek krajského soudu. Kasační soud se proto zaměřil na relevantní námitky stěžovatelky, které směřují k napadenému rozsudku. Pokud jde o polemiku se správními orgány, té se zcela dostatečně a vyčerpávajícím způsobem věnoval krajský soud a není důvodné se jí nyní zabývat znovu. Jako zcela nadbytečné je proto nutno hodnotit prvních 7 stran kasační stížnosti, které toliko rekapitulují v zásadě nesporný skutkový stav a průběh řízení před správními orgány, potažmo soudem.

[21] Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona, ve znění do 31. 12. 2017, lze stavbu provedenou bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem dodatečně povolit *„pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem“*.

[22] Podle § 14 odst. 2 lesního zákona „dotýká-li se řízení podle zvláštních předpisů zájmů chráněných tímto zákonem, rozhodne stavební úřad nebo jiný orgán státní správy jen se souhlasem příslušného orgánu státní správy lesů, který může svůj souhlas vázat na splnění podmínek. Tohoto souhlasu je třeba i k dotčení pozemků do vzdálenosti 50 m od okraje lesa. Souhlas vydávaný jako podklad pro rozhodnutí o umístění stavby nebo územní souhlas a dále pro rozhodnutí o povolení stavby, zařízení nebo terénních úprav anebo jejich ohlášení je závazným stanoviskem podle správního řádu a není samostatným rozhodnutím ve správním řízení.“

[23] Podle § 149 odst. 1 správního řádu, je obsah závazného stanoviska dotčeného orgánu závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Podle odstavce 6 tohoto ustanovení „jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne“. Pokud tedy ve věci bylo vydáno nesouhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu - orgánu státní správy lesů - nezbylo stavebnímu úřadu, než žádost o dodatečné povolení stavby zamítnout.

[24] Pro posouzení případu je podstatné, zda nesouhlasné závazné stanovisko splňuje podmínky přezkoumatelnosti a zákonnosti.

[25] Jak již soud rekapituloval výše, stěžovatelka dne 7. 12. 2017 podala opakovanou žádost o dodatečné povolení stavby, ke které tentokráte připojila souhlas vlastníka lesa a smlouvu o vzdání se práva na náhradu škody. Orgán státní správy lesa ve svém sdělení ze dne 12. 3. 2018 vyhodnotil tyto podklady jako irelevantní; neshledal proto důvody pro vydání nového závazného stanoviska, a odkázal proto na své předchozí závazné stanovisko v této věci z roku 2016. Proti tomuto postupu pak stěžovatelka brojí v první části kasační stížnosti. Na základě daného sdělení stavební úřad žádost stěžovatelky zamítl. Postup stavebního úřadu potvrdil následně žalovaný, a závazné stanovisko z roku 2016 následně též nadřízený orgán v rozhodnutí ze dne 24. 10. 2018, při přezkumu sdělení orgánu státní správy lesů z 12. 3. 2018.

[26] Stěžovatelka považuje nově předložené dokumenty za relevantní, s ohledem na vyhodnocení existence rizika, že les bude po uskutečnění stavby dotčen ochrannými opatřeními podle § 22 lesního zákona, čemuž chtěl orgán správy lesa zabránit. Dle prvního odstavce tohoto ustanovení platí, že „vlastníci nemovitostí nebo investoři staveb a zařízení jsou povinni provést na svůj náklad nezbytně nutná opatření, kterými jsou nebo budou jejich pozemky, stavby a zařízení zabezpečeny před škodami způsobenými zejména sesuvem půdy, padáním kamenů, pádem stromů nebo jejich částí, přesahem větví a kořenů, zastíněním a lavinami z pozemků určených k plnění funkcí lesa; tato opatření jsou oprávněni provést i na pozemcích určených k plnění funkcí lesa. Rozsah a způsob zabezpečovacích opatření stanoví orgán státní správy lesů, pokud není podle zvláštních předpisů¹⁸⁾ příslušný jiný orgán státní správy. Vlastník pozemků určených k plnění funkcí lesa je povinen provedení opatření strpět. Přičemž dále dle odst. 2 platí, že „vyžaduje-li zajištění bezpečnosti osob a majetku kromě opatření uvedených v odstavci 1 i změnu ve způsobu hospodaření v lese nebo omezení ve využívání pozemků určených k plnění funkcí lesa, rozhodne orgán státní správy lesů o dalších opatřeních a určí, kdo ponese náklady s tím spojené a kdo nahradí vlastníku lesa případnou újmu. Ustanovení zvláštních předpisů zůstávají nedotčena.“

pokračování

[27] Jak uvedl orgán správy lesa, v případě povolení umístění stavby by podle § 22 odst. 1 lesního zákona mohlo v budoucnu dojít k omezení užívání pozemku k plnění funkcí lesa v takovém rozsahu, aby například nemohly případně padající stromy zasáhnout stavbu, nebo ohrozit život vlastníka stavby. V tomto ohledu se souhlas vlastníka lesního pozemku s umístěním garáže, případně vzdání se práva na náhradu škodu zcela míjí s podstatou argumentace orgánů státní správy lesů, které naopak správně reflektovaly veřejný zájem na ochraně lesa, který by v budoucnu mohl být zasažen s ohledem na případnou existenci garáže. Krajský soud v této souvislosti zcela přiléhavě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 As 2/2018 -37, který shodně posoudil nutnost budoucího užití opatření dle § 22 lesního zákona jako legitimního důvodu pro odmítnutí vydání kladného závazného stanoviska. Na správnosti těchto závěrů nemůže nic změnit ani subjektivní nesouhlas stěžovatelky, vyjádřený v bodě 30 kasační stížnosti.

[28] Jak správně uvedl krajský soud, předložené listiny nemají za důsledek nemožnost požádat (ať již ze strany stěžovatelky nebo jejího případného právního nástupce) správní orgán, aby vlastníkově lesa uložil provedení opatření za účelem zajištění bezpečnosti osob nebo majetku podle § 22 lesního zákona. Vlastník lesního pozemku se nemůže zbavit odpovědnosti za stav a ochranu lesa a řádné hospodaření v něm. Ze souhlasu ani neplyne, že by vlastník lesa souhlasil s opatřeními, která by mohla být třeba v budoucnu, po dodatečném povolení stavby, provedena na jeho pozemcích.

[29] Pokud stěžovatelka dále uvádí, že „*riziko realizace ochranných opatření podstatně snížila uzavřením smlouvy s vlastníkem lesa*“, pak tato představa je mylná, neboť provedení ochranných opatření ve smyslu § 22 lesního zákona je spjato s objektivní potřebou zajištění bezpečnosti majetku a osob, nezávisí na volné domluvě stěžovatelky a vlastníka dotčeného lesa. Ostatně rozsah a způsob zabezpečovacích opatření stanovuje orgán státní správy lesů, pokud není podle zvláštních předpisů příslušný jiný orgán státní správy.

[30] Vzhledem k výše uvedenému neobstojí předpoklad stěžovatelky, že předložila důkazy významné pro posouzení rozsahů možných rizik vyplývajících pro les z opatření popsanych v § 22 lesního zákona. Orgány státní správy lesů tedy nebyly povinny jejich obsah v řízení o vydání závazného stanoviska zohlednit a vydat nové závazné stanovisko splňující podmínky § 149 odst. 2 správního řádu.

[31] Neobstojí proto ani navazující námitka nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska/sdělení z roku 2018, neboť to zcela legitimně (vzhledem k absenci nových rozhodných skutečností) vycházelo ze závazného stanoviska z roku 2016, na které řádně odkázalo. Vzhledem k negativnímu závaznému stanovisku z roku 2016 a sdělení orgánu státní správy lesů z roku 2018 nezbyla stavebnímu úřadu jiná možnost, než žádost o dodatečné povolení v souladu s § 149 odst. 6 správního řádu rozhodnutím ze dne 6. 4. 2018 zamítnout. I tento postup je zcela přezkoumatelný a zákonný.

[32] Není pravdou, že by výše uvedené rozhodnutí stavebního úřadu v tomto ohledu neobsahovalo žádnou argumentaci, neboť výslovně odkázalo (viz strana č. 1) na zákonnou úpravu a nemožnost jiného postupu dle § 149 odst. 4 správního řádu (dnes odst. 6).

[33] Nedůvodný je v tomto ohledu odkaz stěžovatelky na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, čj. 5 A 241/2011-69, neboť kasační soud ověřil, že podané odvolání směřovalo obsahově proti závaznému stanovisku z roku 2016, a stěžovatelka nenamítala, že správní orgán prvního stupně nesprávně posoudil význam výše uvedených listin. Nebylo proto povinností žalovaného, ani nadřízeného orgánu státní správy lesů tento závěr přezkoumávat. V tomto ohledu tak ob stojí argumentace krajského soudu uvedená v bodech 53 a následujících, na kterou kasační soud v podrobnostech odkazuje.

[34] Následně stěžovatelka brojila proti nesprávnému výkladu § 14 odst. 2 lesního zákona. V této souvislosti nejprve v bodech 39-44 kasační stížnosti zopakovala svou žalobní argumentaci a následně odkázala na body 60 a následující napadeného rozsudku, ze kterých obsáhle citovala. Teprve v bodě 46 argumentačně reaguje na napadený rozsudek a uvedla, že závěry žalovaného a probované krajským soudem jsou ryze obecné a nezohledňují specifika posuzovaného případu.

[35] S touto námitkou však nelze souhlasit; jak krajský soud správně uvedl v bodě 61 napadeného rozsudku, stavba se nachází cca 5 m od okraje lesa, v němž lesní porost dosahuje hodnot absolutní výškové bonity 20 až 28, navíc se nachází v dolní části svahu, z těchto důvodů je podle soudu mimořádně ohrožena rizikem pádu stromů (a to i při jejich dobrém zdravotním stavu, neboť nelze vyloučit pád v důsledku silných poryvů větru). Nelze tedy vyloučit, že v budoucnu může dojít k přijetí opatření podle § 22 lesního zákona, jejichž důsledkem by bylo omezení lesního hospodaření, příp. zásah do lesních porostů motivovaný ochranou stavby. Dále se pak zabýval dílčími námitkami stěžovatelky, vztahujícími se zcela konkrétně k nyní souzenému případu. Obdobně lze odkázat na potvrzení závazného stanoviska ze strany nadřízeného orgánu státní správy lesů ze dne 24. 10. 2018, které se zcela konkrétně věnuje jednotlivým dílčím námitkám stěžovatelky vztahujícím se k posuzované situaci. Nelze proto souhlasit, že závěry žalovaného, potažmo nadřízeného orgánu státní správy lesů jsou toliko obecné a „univerzální“.

[36] Následně stěžovatelka opakovaně uvádí, že v bezprostřední blízkosti lesa se již nachází nejenom její chata, ale též asfaltová komunikace. Za tohoto stavu tak budova garáže nemůže negativně ovlivnit přírodní podmínky. Této argumentaci nelze přisvědčit, jak konstantě uvádí žalovaný i krajský soud; existence již povolených staveb nemůže být argumentem proto, aby byly do území bez dalšího umístěny další stavby. To by vedlo k budoucímu prohloubení negativních vlivů na les. Ostatně nelze pominout, že asfaltová komunikace byla umístěna před účinností lesního zákona, jak správně uvádí nadřízený orgán státní správy lesů na straně 4 potvrzení závazného stanoviska ze dne 24. 10. 2018. Z hlediska kategorizace se jedná o hospodářský les, ve kterém je prvořadá reprodukční funkce, tj. dosažení maximální produkce dřevní hmoty. Plnění této funkce není žádoucí snižovat preventivními těžbami. Ze srovnání s hodnotami absolutní výškové bonity plyne, že už odstup stávající chaty od lesa není dostatečný k tomu, aby byl les chráněn před negativními vlivy stavby, nebo například před nežádoucím efektem opatření činěných na jeho úkor. Není proto vhodné dále zhoršovat současný již tak ne zcela optimální stav.

[37] K této argumentační linii se Nejvyšší správní soud ostatně přihlásil již v odkazovaném rozsudku sp. zn. 1 As 2/2018, kde v bodě 42 uvedl, že „s dotčeným orgánem lze souhlasit v tom, že relevantním argumentem ve prospěch souhlasu se stavbou není skutečnost, že v okolí posuzované stavby se nachází mnoho jiných objektů (i mnohem větších)

pokračování

v bezprostřední blízkosti lesa, a to i sloužících k obytným účelům. V závazném stanovisku ze dne 3. 1. 2010 upozornil dotčený orgán na nevhodnost umístění ostatních staveb v blízkosti lesa, které byly pravděpodobně povoleny za jiného právního prostředí a je zřejmé, že i na tyto stavby se vztahují dotčeným orgánem uváděná rizika. Jak bylo zmíněno výše, pro preventivní přístup založený na předběžné opatrnosti není rozhodné, zda již k určitým negativním vlivům či nešťastným událostem v minulosti došlo.“ Na tyto pasáže koneckonců krajský soud zcela správně odkázal.

[38] V poslední kasační námitce stěžovatelka odkázala na ochranu svého legitimního očekávání, že stavba bude povolena, přičemž poukázala na jiné obdobné stavby. Jako kritérium podobnosti zvolila případy, ve kterých odstupová vzdálenost posuzovaných budov od lesa byla nižší, než hodnota absolutní výškové bonity přilehlých lesních porostů.

[39] Jak však správně uvedl žalovaný a následně též krajský soud, každou věc je třeba posuzovat individuálně, neboť dopady konkrétních staveb mohou být odlišné. Legitimní očekávání nelze založit na porovnání s jedním selektivně zvoleným faktorem. Nelze ani pominout, že uvedené stavby se nachází v odlišných lokalitách (přičemž dotčené lesy mohou obsahovat rozdílné porosty s odlišnými růstovými podmínkami, různou konfigurací terénu či s odlišnými klimatickými podmínkami).

[40] Pro úplnost je pak vhodné připomenout, že stěžovatelka provedla stavbu bez patřičného kladného povolovacího rozhodnutí (z potvrzení závazného stanoviska ze dne 24. 10. 2018 dokonce vyplývá, že již dne 30. 6. 2015 byl vydán první nesouhlas s umístěním stavby), přičemž nyní posuzovanou opakovanou žádost o dodatečné stavební povolení podala dokonce i přes existenci negativního závazného stanoviska z roku 2016 a již jednou zamítnuté žádosti o dodatečnou legalizaci umístěné stavby. Tomuto postupu nelze přiznat soudní ochranu s odvolání na její legitimní očekávání, které nemohlo být ničím založeno. Nadřízený orgán státní správy lesů nadto vhodně uvedl, že mimo případy selektivně zvolené stěžovatelkou (které nijak nedokládají ustálenou správní praxi) existuje celá řada případů, dokonce v mnohé větší vzdálenosti od lesa (zde 4 metry), ve kterých stavby nebyly povoleny.

[41] Je sice pravdou, že dílčí část rozhodnutí ze dne 24. 10. 2018 si stěžovatelka mohla vyložit ve svůj prospěch, jedná se však zjevně o pouhou chybnou formulaci, která nezavdává pochyb o jinak konzistentním a uceleném závěru, kterým bylo potvrzeno přezkoumávané negativní stanoviska orgánu státní správy lesa v plném rozsahu.

[42] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že kasační stížností napadený rozsudek vychází z řádně zjištěných skutečností a zákonných východisek, která jsou následně správně aplikována na konkrétní skutkový stav, přičemž úvahy soudu jsou logické, zákonné a podpořené relevantní judikaturou (viz odkazovaný rozsudek sp. zn. 1 As 2/2018).

IV.

Závěr a náklady řízení

[43] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatelky důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109

odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[44] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2022

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu